

KONSTHYLLAN

Allvar och absurditet

► För mig finns det något rebusartat över **Marianne Anderssons** målningar. Kocken med sin spetsiga näsa, de antydda rummen och relationerna utgör bildfragment som återkommer gång efter gång. Divanen till exempel,

psykoanalysens favoritmöbel, förmedlar en både trygg och oroande atmosfär. Det är som om ett väsentligt spel pågick just bortom räckhåll för det synliga.

Att bildspråket är naivt och inte sällan besläktat med seriekonstens förenklingar skärper ytterligare mixen av allvar och absurditet. Ändå kan jag om hennes utställning hos konstföreningen

Aura på Krognoshuset i Lund (tom 21.9) önska att situationerna något oftare drevs till sin spets. Goda exempel på vad som händer då finns i starka målningar som "Hembygd" och gåtfulla "Den grå mattan", vilka tydligt förmårgestalta människans förvirring, oförmåga och längtan.

Medan Andersson (född 1956) är en väletablerad konstnär i regi-

onen, utgör **Johannes Jazz** (född 1969) som installerat "konstnärens kontor" på – just det – Krognoshuset kontor en för mig ny och uppfriskande bekantskap. Drastiskt leker han med konstnärsmymen, blottar sina ingivelser och irrgångar, samt inbjuder generöst var och en att dela hans kärlek till konstens möjligheter och material.

Carolina Söderholm

Marianne Andersson:
"Kocken och skuggan".